

לוחם בכנס רוזנפלד ושלטון צר לי עליך טוחר זעיר...

אותו דבר ברחוב דינגוף וברחוב צדדי. לי שם מה אני חייב לשלם יותר מס? מחליף נשק. דבריו לא שיכנעו את פקידו מס ההכנסה. לפני כשבוע הופיעו בחנותו פקידו הוצאה לפועל, עיקלו את כל מלאי המשקאות החריפים והשימורים שבחנותו. על חשבון פיגורי המס. שמשון בחר בדרך מקורית להשיב למס ההכנסה כנגמולו. הוא צייר שלט, בו הכריז: "כך מס ההכנסה מחסלת אותנו אזרחי ישראל! התלך לאהלך ישראל? הפקדנה גניה באר-צנו? הנשתוק?"

את השלט תלה בחלון הראוה של חנותו. במשך שבוע ריכז השלט סביבו מאות סק רנים. מוסדות ואישים ניסו לעזור לשמשון, אולם ללא תועלת. הסביר הוא: "או ש יעבירו אותי לאיזור אחר, או שיעבירו את מנהל מס ההכנסה למקום אחר. אם יעבירו אותי, יקבלו בתי הכנסת בתל-אביב עשרות קילוגרמים של גרות."

לאחר שבוע בו לא חל מפנה במצבו של רוזנפלד, נאלץ הוא להוריד את השלט. "ב" מלחמה צריכים כל פעם להחליף את ה" נשק", הסביר הוא, "אם הורדתי את המר דעה אין פירוש הדבר שנכנעתי."

משפט

הכבש והזאב

299 עבירות קודמות היו לאלברט מר ציאנו, כשהובא לפני שנתיים בפני שופט השלום בתל-אביב, באשמת גניבת כבש. הוא סיפר כיצד החליט לשנות את דרכו אך ברגע האחרון לא יכול היה להשתלט על יצר הרע שבו וגנב כבש, שהיה קשור ליד תחנת הבנויז בכפר יידיה. את הכבש מכר לקצב המקומי, בעד עשר לירות.

עובד תחנת הבנויז הספיק לרשום את מספר מותניו של מרציאנו וכשהגיע יפת חבאני, בעל הכבש, מרס לו את כל פרטי הגניבה. מרציאנו נעצר, הובא למשפט ב" פעם ה-300 בחייו, נקנס ב-300 ל"י לטובת קופת המדינה.

אולם בזה לא נחה דעתו של חבאני. "אדם גונב את הכבש שלי והממשלה לר קחת ממנו 300 לירות פיצויים. מה יוצא לי מכל העניין?" התלונן.

על כן עמד השבוע מרציאנו בפעם ה-301 בפני השופט. אחרי שהשביע את ה" זאב הממשלתי, טען חבאני, חייב מרציאנו עתה להשביע גם את בעל הכבש עצמו.

צנא

בלי רחמים

רחמיקו, צנום וחיכני, ידע תמיד היכן טומנת המשטרה הצבאית מלכודות לנהגים. כנהוג בין תופסי הגה, היה רחמים סבאן, 19, אהוב תעלולים וזורקורים. מאותת ב" פנסיו למכונית הבאה ממול, כאזהרה ש" לפניו מלכודת.

בעיני רחמיקו, נהג צבאי, מצאו חן מאד ניפופי-ההכרה — עד כי היה מרבה לאותת באורות גם כאשר לא היתה המשטרה ב" סביבה. הוא היה מחייך בלעג כשהנהג מ" נגד האיט נסיעתו והרים יד לאות תודה. כך נהג רחמיקו קבע. עד שקרה לו תקר

(המשך מעמוד 5) הוסיף, "אסתפק בכמה משפטים." על סמך הנחה זו הודה נציגי העולם הזה באשמה.

הפרקליטון. רק אז נתברר מדוע בחר היועץ המשפטי בחסון. הצעיר החרוז עשה את אשר לא היה עושה פרקליט מבוגר ורציני יותר: את ההיפך ממה שאמר בפי ריש שייעשה.

בפותחו את התיק שהוכן לו נתגלה ש" הכיל אוסף של גליונות העולם הזה. דבר שהעיד על הכנה רבתי למשפט הקטן, יצא בגאומי-השמצה ארוך על העתון, אילץ א" פילו את השופט, עתונאי-לשעבר משה גולן, לרסנו באי-רצון. תבע משפטסטן חסון ב" מפתיע: מאסר-על-תנאי לעורך העולם הזה. באותו רגע נתגלו הקלפים המווייפים. כונת היועץ המשפטי, האצבע הקטנה של היד השחורה, היתה לתלות מעל לעורך חרב של איוב-במאסר, להרתיעו בזה מכל התי קפה פוליטית על ארזונו.

רעם מרינסקי: "מוזימה לסתום את הפה לעתון שהכריז מלחמה על החוגים הקשורים עם היועץ המשפטי... דבר חסר-תקדים... תמרון בעל מגמה פוליטית ברורה..." במשך רבע שעה רשם השופט את פסק דינו. כשקראו בקול רם, לא נשאר ספק מה דעתו על הצגתו של פרקליטון המדינה. חסון לא היה מחוסן בפני כשלון חרוץ: בקבעו שלא היה כל ענין של זדון, הסתפק גולן בהסתל קנס כספי מינימלי.

מסים

האיש שלא שתק

לקוחות חנות המכולת שברחוב דינגוף, מול קפה כסית, לא שיערו לעצמם מעולם כי החנוני צמיק-הפנים, העומד מעבר לדל" פק, הוא משורר בשעות הפנאי. שמשון רוזנפלד (30), שעלה מפולין לפני 11 שנה ורכש יחד עם שותף את חנות המכולת ב" מרכז תל-אביב, לא ראה כל רע בכתיבת שירים לאחר שעות העבודה. אולם דהקא תחביבו זה הוא שהכניסו בצרות. באחד הימים הסתכסך שמשון עם שלי טוגות מס ההכנסה בצפון תל-אביב, בקשר להערכת מסיו. בשבתו במסדרון, נטל נייר ועפרון והחל לחבר שיר:

חוקים וסעיפים וסעיפי עזר לחוקים, ערפל, בעירבוביה האור והצל בלי למצוא יד ורגל. עולה שוועתם של עשוקים לקיר אטום מבעלי שרות של לא תחסום. צר לי עליכם עצמאיים כי בא נפשנו עד המים, צר לי עליך מעמד בינוני כי ימך בעוני צר לי עליך טוחר זעיר כי דברך לקיר.

את השיר השאיר שמשון על שולחנו של מנהל מס ההכנסה האזורי. טוען הוא: "מאותו יום ואילך הופלתי לרעה. חנויות מכולת בעלות אותו מספר לקוחות כמו שלי שילמו עד שש מאות לירות לשנה. ואילו אותי ואת שותפי חייבו לשלם 1600 ל"י." שמשון לא היה שלם עם הערכת המס. שילם רק חלק ממנו. גם כשהגדילו לו במ" רוצת השנים את השומה, ראה בכך התנק" מות אישית מצד מנהל מס ההכנסה, שילם עם שותפו סכומים לפי הערכתו הוא. הסי ביר שמשון: "חנויות מכולת זה לא בארים, שמרויחים יותר ברחוב מרכזי. הלבניה עולה

פירשטיין, מצלמת אורך גליל אחד במשך פחות משלוש דקות. מסתבר שהתורה אשר ניסה אלי גלר ללמד את פירשטיין לא נשאה את הפירות המקימים...

חולשה לבגרי פאר

בשהנערות הלכו ונשרו מתחת ידיו, בוז אחר זוי, מסיבות שונות, ראה גלר צורך לגייס מלאי נערות חדש עבור סרטו. מאחר שלא היה לו פנאי לפרסם מודעות ולטפל במועמדות חדשות, הוא פנה ישירות אל מערכת שבועון לאשה. ביקש למצוא עבורו טיפוסיות נערות צבריות, כמועמדות לתפקיד בסרט.

הנהלת השבועון, העורכת מדי שנה תחרות ארצית לבחירת מלכת יופי, לא טרחה כלל לחקור מה זה ישראל כרמן פילם ומי האנשים המסתתרים מאחורי שם זה. מתוך הנחה שכרמן פילם היא חברת סרטים ישראלית חדשה וצעירה, ראתה הנהלת השבועון לנכון לעזור למפעל החוצי זה, היפנתה אל משרדי גלר חלק מהמועמדות והנבחרות של תחרות מלכת היופי האחרונה.

גלר גם הציע להנהלת תחרות מלכת היופי לערוך תצוגת אופנה מיוחדת במשותף, הקדומה לסרט שהוא עומד לייצר. כנראה שלגלר היתה מאז ומעולם חולשה מיוחדת לבגדי פאר. כאשר בא להשתכן בתל-אביב, הוא ניסה את מזלו כזבן בחנויות בגדים ידועות בתל-אביב. מאות מהן פוטר לאחר שנמצא כבלתי מתאים. ואת השניה עזב כשהחל בקסקי הקולנוע הממוקפים שלו.

האינטרצו עם מלכות היופי היה קצר מאוד. כמה בנות הופיעו במשרדו. חלק מהן הסתלק מיד אחרי הפגישה הראשונה. ירדנה פליגלמן, סגנית מלכת ירושלים, למשל, הופיעה במשרד, מילאה שאלון כפי שנדרש, התקבלה פעם נוספת לראיון. באותה תקופה החלו הפרסומים הראשונים סביב עסקי כרמן פילם וירדנה חיסלה את כל קשריה עם החברה, מבלי שיעשה נסיון לפתותה.

נערת זוהר אחרת, זיויק אינדיק, סגנית מלכת היופי של ישראל, ניסתה אף היא להתקבל ככוכבת בסרטו של גלר. אולם משום מה, לא היה לגלר צורך בה אותה שעה. היא מילאה שאלון, נשלחה לביתה בהודעה שבאם יהיו זקוקים לה יתקשרו עמה.

השיטה המקובלת

ב" יור שגם גלר וגם פירשטיין מכתישים את כל ההאשמות נגדם. הם נוהגים להכ" חיש כמעט כל דבר, אפילו עובדות ברורות ומוכחות. כדי לקבל מושג על שיטת ההכשחות של גלר ושותף, די לעיין בקטעים מהדו"ח הכתוב של חקירת גלר ופירשטיין עלי ידי חוקרי העולם הזה:

שאלה: מר גלר, האם היה לך פעם שם אחר מאשר גלר? תשובה: לא, בהחלט לא.

שאלה: האם שנית פעם את שמך בארץ או בחוץ לארץ? תשובה: מה פתאום? לא היה לי אף פעם שם אחר מאשר גלר.

שאלה: האם לא היה פעם שמך גוימך? תשובה: כן, זה היה השם הפרטי שלי, ששיניתי אותו לאלי.

שאלה: בשיחה קודמת אמרת שהיה לך בית קולנוע בחדרה. מה היה שם בית הקולנוע? תשובה: אמרתי את זה בטעות. לא היה לי קולנוע.

שאלה: מדוע הסכמת לחתור על 1000 לירות שזכית בנחשון כדורגל, לאחר שאמר לך שהמטרה חוקרת בענין? תשובה: אני לא אוהב עניינים עם המשטרה.

המוזכיר

זאב פירשטיין, ימין, ואלי גלר, בשעת עבודתם במשרד. למרות ששניהם ידידים מזה שנים, שותפים בכמה עסקים, מופיע פירשטיין כפקיד תמים, שאין לו שייכות לנהגלת החברה. בכל זאת הירשה לו גלר לצאת עם הבנות שהשתתפו בקורס.

שאלה: מה הסיבה לכך? תשובה: ככה.

שאלה: האם היה ידוע לך שפירשטיין הוא רועה זונות, ואם כן, מדוע העסקת אותו כמשרדך? תשובה: או מה, לא צריכים לתת לאדם הזדמנות לתקן את מעשיו!?

ברומנים ועזרים ובסיפורי בלשים, מסופר רבות על דרכי הפעולה של כנופיות, אשר מטרנן להפיל נערות תמימות בפת. לפי רובנים אלה, שמצאו את אישורם בתיקי בתי המשפט בעולם ובשיראל, שיטת הפעולה היא בדרך כלל אחידה: המפתה מנסה לרכוש את אמונה של הנערה-הקרבן; הוא מספר לה את תולדות חייו, מנסה לעורר בה רחמים ואהדה. לאחר זאת מתאהב כביכול המפתה בקרבנו, מסבך אותה ומכניסה לצרות. כשהנערה האומללה נשארת תלויה אך ורק בחסדיו של המפתה, פתוחה הדרך לשכנעה לדבר-עבירה ולזנות. המקרה של כרמן פילם אינו פרק מתוך רומן דמיוני. על כן מתעוררות כמה שאלות ציבוריות בקשר לפעולותיה.

לשם מה בחרו גלר ופירשטיין נערות יפות-מראה, כשבררו לחלוטין כי לא יכלו להפיק סרט? מדוע חייבו אותן להשיב על שאלונם חסר-הבושה? מדוע חיטטו בעברך הפרטי של הנערות? לשם מה שאל גלר את המועמדות לטריטיו אם הן בתולות ושוחח עמן על נושאים שאינם רגילים בין מעביד לעובד? מדוע נטפלו גלר ופירשטיין לנערות וניסו ליצור עמן יחסים הדוקים? ומעל לכל: למה נועדו הנערות?